

מ"ת 11976/06/22 - אחמד קסאס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 11976-06-22 מדינת ישראל נ' קסאס(עציר) ואח'

לפני	כבוד השופטת מיכל רוזן עוזר
מבקש	אחמד קסאס
	באמצעות באי כוחו עוה"ד יעקב (יקי) קהן, ודריה גולדין
נגד	מדינת ישראל
משיבה	באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המבקש, אחמד קסאס, עד לתום ההליכים הפליליים נגדו.

רקע

1. נגד המבקש ונאשמים נוספים הוגש ביום 7.6.2022 כתב אישום המחזיק שבעה אישומים (תפ"כ 12020-06-22) (להלן: **כתב האישום**). בד בבד הוגשה בקשה למעצרו של המבקש ולמעצרו של נאשם נוסף. כתב האישום מתאר מערך מורכב, שפעל לאורך שנים, שעיקרו בהוצאה וניכוי של חשבוניות כוזבות בהיקף עצום של מאות מיליוני ש"ח. עבירות אלה הן עבירות מקור לעבירות הלבנת ההון המיוחסות למבקש. בצד אישומים אלה, מיוחסים שני אישומים שעניינם מעשי סחיטה באיומים.

2. ביום 22.9.2022 ניתנה החלטתי לעניין קיומן של ראיות לכאורה, במסגרתה קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת הנטען בכתב האישום, תוך שהתייחסתי לאישומים מסויימים בהם מצאתי חולשה בראיות התביעה. בין האישומים בהם סברתי שקיימת חולשה בראיות התביעה היו האישומים שבמסגרתם מיוחסות למבקש עבירות הסחיטה באיומים.

3. ביום 12.12.2022, לאחר שהתקבל תסקיר שירות המבחן וכן תסקיר משלים, ניתנה החלטתי בבקשת המשיבה להורות על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים הפליליים נגדו, במסגרתה הוריתי על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני.

4. ערר שהגישה המשיבה ביום 13.12.2022 על החלטתי (בש"פ 8570/22) התקבל על ידי בית המשפט העליון (כבוד השופטת ע' ברון), שהורה ביום 11.1.2023 על מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים הפליליים נגדו (להלן: **החלטת המעצר בבית המשפט העליון**).

בית המשפט העליון קבע, כי משנקבע שקיימות ראיות לכאורה לביסוס המיוחס למבקש באישומים הנוגעים למעשי סחיטה ואיומים, הרי שהמסוכנות הנשקפת ממנו היא משמעותית ביותר, וזאת גם בהינתן החולשה הראייתית עליה עמדתי בהחלטתי לעניין הראיות לכאורה (פסקאות 12-14 להחלטה).

5. ביום 16.2.2023 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר שבמרכזה עמדה טענה לפיה חומר חקירה שהתקבל בידי המבקש, לאחר הדיונים בסוגית הראיות לכאורה, מלמד על כרסום בראיות התביעה לעניין אישומי הסחיטה באיומים. ביום 13.3.2023, לאחר מספר דיונים, דחיתי את הבקשה לעיון חוזר, תוך שקבעתי כי לא הובאו בפני ראיות המצביעות על "מהפך ראייתי" ואלה שהוצגו בפניי אינן "הופכות את הקערה על פיה" כנדרש על מנת להביא לשינוי החלטת מעצר במסגרת בקשה המבוססת על טענה לכרסום בראיות המאשימה.

6. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט העליון (בש"פ 2520/23) לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**), שנדון במאוחד עם בקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש ב-150 ימים לפי סעיף 62(ב) לחוק המעצרים.

7. ביום 4.4.2023 ניתנה החלטת בית המשפט העליון (כבוד השופט א' שטיין) בערר ובבקשה להארכת המעצר (להלן: **החלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר**).

במסגרת ההחלטה, עמד בית המשפט העליון, בין היתר, על כך שנוכח היקף הטענות בכתב האישום ומספרם הרב של עדי התביעה, הרי שההליך העיקרי - אם ינוהל עד סופו - צפוי להימשך שנים, דבר הטומן בחובו חשש לעינוי דין למבקש. כפי שצוין בהחלטה, החשש מעינוי דין הביא את בית המשפט להציע לצדדים מתווה להסכמה ביניהם ששיקלל את מכלול נסיבות העניין. משלא באו הצדדים לכלל הסכמה ניתנה החלטת בית המשפט המשקפת את העקרונות שביסוד ההסכמה שהוצעה. בית המשפט דחה את עררו של המבקש וקיבל את בקשת המשיבה להארכת מעצרו ב-150 ימים בכפוף לכך:

"...שלקראת תום תקופת ההארכה כאמור, יקיים בית המשפט המחוזי עיון חוזר במעצרו של קסאס ובמסגרתו יבחן את האפשרות להעביר את קסאס ממעצרו בכלא למעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים של מעצר-בית מלא תחת פיקוח אנושי הדוק, אשר יהא מגובה בביטחונות כספיים כבדים שכוללים הפקדת מזומנים או ערבות בנקאית. הליך כאמור יקויים על יסוד בקשה מפורטת אשר תוגש מטעמו של קסאס ואשר תפרט, בין השאר, את החלופה המוצעת למעצרו בכלא - כאשר כל צד שומר על טענותיו. בית המשפט המחוזי יבחן את הדברים לגופם בשים לב, בין היתר, להימשכות ההליך העיקרי, ויחליט כחוכמתו". (שם, פסקה 16)

8. ביום 29.6.2023 הגיש המבקש את הבקשה לעיון חוזר שבפניי, במסגרתה התבקש יישום החלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר, שלתפיסת המבקש משמעה שבעת הזו יש להורות על שחרורו ל"חלופת מעצר" תחת פיקוח המפקחים שאושרו על ידי בית המשפט.

9. ביום 6.7.2023 הגישה המשיבה את תגובתה במסגרתה התנגדה לבקשת המבקש בטענה כי אינה מפורטת ואינה מגלה עילה לעיון חוזר, ומכאן שהיא אינה עומדת בתנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר, ואף לא מתקיים שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר. בנוסף, הביאה המשיבה לידיעת בית המשפט שבמהלך דיון הוכחות בתיק העיקרי שהתקיים ביום 2.7.2023 עשה המבקש תנועת יד מאיימת כלפי עד התביעה, איש משטרה, שמסר את עדותו.

10. ביום 10.7.2023 התקיים דיון במעמד הצדדים. נוכח הטענות הנוגעות לאירוע שהתרחש במהלך אחד הדיונים בתיק העיקרי, והשלכתו הנטענת על הליכי המעצר, הבהרתי כי טרם החלטה אדרש לפרוטוקול הדיון שהתקיים בתיק העיקרי.

טענות המבקש

11. המבקש טוען כי בית המשפט העליון חזה את הנולד לעניין משך הזמן בו צפוי ההליך להתנהל. אמנם ההליך העיקרי מתנהל על ידי בית המשפט (כבוד השופטת ד' אמיר) באופן יעיל בתדירות של פעמיים בשבוע מבוקר עד ערב, אך למרות זאת נוכח מספרם הרב של עדי התביעה הוא צפוי להימשך עוד זמן רב. עד כה הושלמה שמיעת עדותם של 27 עדי תביעה מתוך 328 הנכללים ברשימת עדי התביעה.

לטענתו, עיון בפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית המשפט העליון במשולב עם החלטתו מלמד כי הנחיית בית המשפט העליון היא שלעת הזו, הנתון הרלוונטי היחיד לבחינת היתכנות שחרורו של המבקש ממעצר מאחורי סורג ובריא, הוא משך הזמן הצפוי לניהול ההליך בתיק העיקרי (עמ' 2 ו-8 לפרוטוקול הדיון מיום 10.7.2023).

עוד נטען, כי אין מקום לטענת המשיבה לפיה טרם הגיעה נקודת האיזון המצדיקה, כשלעצמה, את בחינת שחרורו, שכן הקביעה לפיה נקודת האיזון תשתנה לקראת תום הארכת המעצר, נקבעה בהחלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר. בפני בית המשפט העליון הובא מכלול הנתונים ועל יסודם נקבע כי מעצרו של המבקש מעבר ל-150 יום מהווה עינוי דין, ועל כן יש לבחון את שחרורו.

12. באי כוחו של המבקש עמדו גם על הקושי בניהול הגנתו של המבקש שעה שהוא עצור מאחורי סורג ובריא. במיוחד כך בהינתן מורכבותו של התיק, אופיים הכלכלי של האישומים המרכזיים בכתב האישום ומהות הראיות המצויות בתיק שהן במרביתן ראיות דיגיטליות. כל אלה מחייבים קשר ישיר ותכוף עם המבקש, שמעצרו הממושך מקשה על היתכנותו.

13. יוער, כי במסגרת הבקשה, טענו באי כוחו של המבקש כי העדויות שנשמעו עד כה מלמדות על מסוכנות מופחתת מזו שנקבעה. באי כוח המבקש אף עדכן את בית המשפט בעתירה לגילוי ראיה שהגיש הנוגעת לקלטת חקירה של אחד מעדי התביעה. עם זאת, במסגרת הבקשה וגם במהלך הדיון הבהירו באי כוחו של המבקש כי בקשתם הנוכחית אינה מתבססת על טענה בדבר "כרסום בראיות" והם גם אינם מבקשים מבית משפט זה להכריע בשאלות ראייתיות.

בצד זאת, ביקשו להבהיר, כי מרבית העדים הנוגעים לאחד מאישומי הסחיטה (האישום הרביעי) כבר העידו, ובחודש יולי תישמע עדותם של עדים הנוגעים לאישום זה ותחל עדותם של עדי התביעה הרלוונטיים לאישום הסחיטה השני (האישום החמישי). באי כוחו של המבקש טענו כי בהינתן שמסוכנותו של המבקש נקבעה ביחס לאישומי הסחיטה באיומים, הרי ששמיעת מרבית העדים שביחס אליהם נטען שייתכן קושי בשיתוף פעולה מצידם, משליכה על שאלת מסוכנותו והצדקה להמשך המעצר.

בכל הנוגע לטענה בדבר חשש משיבוש הליכי משפט, נטען כי אף אם הביעו חלק מהעדים חשש מהתייבבות לעדות, הרי שהמשיבה לא הראתה קשר בין התנהלותו של המבקש לבין חששם של העדים, ולא הובאה אינדיקציה לחשש משיבוש מצד המבקש.

14. באשר לאירוע שהתרחש ביום 2.7.2023 במסגרת ההליך העיקרי, באת כוחו של המבקש הגישה את פניותיה

לבית המשפט הדין בתיק העיקרי. כעולה מהדברים, עמדת באת כוחו של המבקש היא שבמסגרת חקירתו הנגדית של איש המשטרה שמע המבקש את העד "מנבל את פיו" וסבר שהעד השמיע איום כלפי אמו. משכך, הוא "מחה בסערת רגשות" ו"התקשה להשתלט על האמוציות... המשיך להביע את כעסו גם כאשר התבקש להשתיק את המקרופון. הוא ציין בתנועה להמתין". לטענת באת כוחו של המבקש לא היה בהתפרצות אמוציונליות זו איום או רמז לאיום. בהמשך לאחר שהוסבר למבקש שהעד לא כיוון את דבריו לאימו הביע את התנצלותו על פרץ האמוציות הגם שהסביר כי דברי העד מקוממים.

עוד נטען כי על מנת להבין את האירוע על בית המשפט לקבל לידיו את החקירה שהושמעה לעד התביעה שנוכח השמעתה במהלך הדיון התפרץ המבקש.

15. באת כוחו של המבקש התייחסה גם לטענות המשיבה שייחסו להגנה אחריות להתמשכות ההליכים. היא הבהירה כי בכל הנוגע לבקשת ההגנה לדחיית תחילת מועד ההוכחות הרי שבמועד האמור שניים מבין הנאשמים בתיק לא היו מיוצגים. מכל מקום, כתב האישום המתוקן האחרון הוגש ביום 25.1.2023, דיוני החסינות הסתיימו במרץ 2023, ודיוני ההוכחות החלו בחודש אפריל. באשר לטענה כי היא סירבה לפניות המשיבה שתכליתן ייעול הדיון, נטען כי אי הסכמתה לוותר על חקירה נגדית של עדים אינה יכולה להקים טענה לפיה גורמת ההגנה להתמשכות ההליך הפלילי.

טענות המשיבה

16. המשיבה הבהירה בתשובתה כי הליך ההוכחות בתיק החל ביום 2.4.2023, עד כה נשמעו כ-25 עדי תביעה והוגשו מסמכים חלף עדות מספר נוסף של עדים (במהלך הדיון נטען כי הוגשו ראיות של כ-40 עדים). המשיבה מקווה כי עד לסיום תקופת הארכת המעצר הנוכחית תסתיים הבאת הראיות הנוגעת לכ-45 עדי תביעה.

17. לשיטת המשיבה, אין מקום להסקת מסקנות מפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית המשפט העליון אלא מההחלטה כפי שניתנה, בה אמר בית המשפט את דברו. לטענתה, החלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר מהווה עיגון המצב החוקי ואין בה כדי לאיין את הנטל שעל המבקש להרים במסגרת בקשה לעיון חוזר. במסגרת ההחלטה הבהיר בית המשפט העליון כי בדיון שיתקיים בבקשה לעיון חוזר "כל צד שומר על טענותיו". לטענת המשיבה, הבקשה לעיון חוזר אינה עומדת בתנאים שהציב בית המשפט העליון לקיום דיון בעיון חוזר שכן היא אינה מפורטת ואינה מגלה עילה לקיום דיון כזה.

18. בכל הנוגע לחלוף הזמן הרי שההליך העיקרי מתנהל באופן מהיר ויעיל, בכל שבוע מתקיימים שני מועדי הוכחות בני שמונה שעות. חששו של בית המשפט העליון שההליך יתנהל עוד שנים רבות לא יתקיים בענייננו, נוכח האופן היעיל בו מתנהל ההליך העיקרי.

באי כוחה של המשיבה ביקשו להצביע על האופן בו המשיבה היא, בשונה מההגנה, מבקשת לקדם את ההליך. כך נטען כי הליך ההוכחות נדחה בחודשיים לבקשת נאשם אחר, שאליה הצטרפו גם באי כוחו של המבקש. עוד נטען כי המשיבה פנתה בתחילת חודש יוני לנאשמים בניסיון ליעל ולקצר את ההליך העיקרי על ידי הסכמה "להגשה טכנית", אך באי כוחו של המבקש טרם השיבו לבקשה במלואה מבלי שהצביעו על טעמים מהותיים לסירוב להגשת מסמכים וייתור חקירות עדים רבים.

באשר לקושי בניהול הגנתו של המבקש בהיותו מאחורי סורג ובריוח נוכח מורכבות התיק, עמדת המשיבה היא כי

הדבר נעשה גם בתיקים כלכליים מורכבים אחרים וכי ניתן לתת מענה לקשיים אלה באופן טכנולוגי.

19. עוד נטען, כי חלוף הזמן אינו הנתון היחיד שעל בית המשפט לשקול במסגרת עיון חוזר ויש לבחון, בין היתר, את המסוכנות הנשקפת מהמבקש. המשיבה עמדה על כך שבמסגרת הבקשה לעיון חוזר לא נטען שבמהלך ניהול התיק התגלו עובדות חדשות או השתנו הנסיבות. לא חל שינוי ראייתי, וודאי לא כזה המצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר. לשיטת המשיבה עדי התביעה מחזקים את כתב האישום, כך שהמסוכנות עליה נשען בית המשפט העליון בהחלטת המעצר בעינה עומדת.

עוד עמדה המשיבה על כך שיש לתת את הדעת גם על עילת השיבוש. בהקשר הזה הוצג מזכר הנוגע לאחת מעדות התביעה הנוגעות לאישום הרביעי ולפיו "בשיחות טלפון ציינה העדה כי היא מפחדת ומעדיפה שלא לבוא להעיד כנגד עבריינים", ונטען כי עדיין יש עדי התביעה שחוששים להעיד.

20. המשיבה הפנתה גם לאירוע שהתרחש במהלך הדיונים בתיק העיקרי ביום 2.7.2023, במסגרתו התלהטו הרוחות והמבקש הורה בתנועת יד מאיימת כלפי עד התביעה שחש שלא בנוח מהדברים ואף ביקש לעצור את הדיון. נאמר כי האירוע נמצא בטיפול משטרתי. לשיטת המשיבה אירוע זה מדבר בעד עצמו ומלמד ביתר שאת על עצמת העילה של חשש משיבוש הליכי משפט בעניינו.

21. עוד נטען כי האכסניה המתאימה לבירור טענות בדבר חלוף הזמן כטעם המצדיק שחרור ממעצר היא במסגרת בקשה להארכת המעצר ולא בקשה לעיון חוזר וכי בתיקים כלכליים ניתנו הארכות מעצר גם לתקופות ארוכות מאלה שניתנו עד כה בעניינו.

22. לשיטת המשיבה, לעת הזו לא השתנתה נקודות האיזון, החשש מעינוי דין אינו מתקיים בעניינו, ובנסיבות העניין אין מקום לבחינת חלופת מעצר נוכח המסוכנות הנשקפת שבאה לידי ביטוי בהחלטת המעצר שלא אותגרה ובאירוע מיום 2.7.2023, כמו גם החשש משיבוש.

דיון והכרעה

23. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים לאור החלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר, ולאחר שקראתי את החלקים הרלוונטיים מפרוטוקול הדיון מיום 2.7.2023, הגעתי למסקנה כי לא אוכל להיעתר לבקשה לעיון חוזר.

24. סעיף 52(א) לחוק המעצרים קובע, כי משניתנה החלטה לעניין מעצר עד לתום ההליכים ניתן לבקש מבית המשפט לעיין בה מחדש, אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות, או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". בהליך של עיון חוזר בהחלטת מעצר עד לתום ההליכים בוחן בית המשפט את החלטתו לאור עובדות חדשות או שינוי בנסיבות או זמן ניכר שעבר מאז מתן ההחלטה (בש"פ 603/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (19.2.2023)).

25. במרכז הדיון שבפניי ניצבה סוגיית משך תקופת מעצרו של המבקש, נוכח הזמן בו הוא מצוי במעצר, הזמן הצפוי עד לסיומו של ההליך העיקרי ולאור החלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר.

26. משך הזמן המצדיק עיון חוזר בהחלטת מעצר לא הוגדר בחוק או בפסיקה (בש"פ 727/23 עזרן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (6.2.2023)), וניתנה למונח פרשנות גמישה מתוך בחינת מכלול הנסיבות בכל מקרה ומקרה. במסגרת בחינה זו מאזן בית המשפט בין הפגיעה הנגרמת לנאשם בשל חלוף הזמן לבין האינטרס הציבורי שבהותרתו

במעצר, תוך שהוא מביא בגדר שיקוליו את חומרת העבירה, מידת מסוכנותו של הנאשם, התנהגותו במעצר ונסיבותיו האישיות (בש"פ 5929/17 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פסקה 8 (30.7.2017); בש"פ 9437/17 **מדינת ישראל** נ' פלוני, פסקה 12 (6.12.2017); בש"פ 1034/20 **ביחלו** נ' **מדינת ישראל**, פסקה 10 (12.2.2020); בש"פ 2608/18 **מדינת ישראל** נ' פלוני, פסקה 9 (2.4.2018), בש"פ 5825/06 **גולדבלט** נ' **מדינת ישראל**, פסקה 8 (29.8.2006)).

יצוין כי נוכח האמור בהחלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר איני מוצאת מקום לטענת המשיבה לפיה התמשכות ההליך אינו שיקול שעלי לשקול במסגרת הבקשה שלפניי. למעלה מן הצורך יוער, כי כבר נקבע שהשיקול בדבר התמשכותם הצפויה של ההליכים בתיק העיקרי יכול, במקרים מתאימים, להוות גם שיקול בהחלטת מעצר ולא רק במסגרת דיון בהארכתו (בש"פ 3543/15 **מדינת ישראל** נ' כהן, פסקה 18 (8.6.2015)).

27. כאמור, ביום 4.4.2023 הוארך מעצרו של המבקש ב-150 ימים מיום 7.3.2023 או עד למתן פסק דין בהליך העיקרי לפי המוקדם. לעת הזו עצור המבקש כשנה וחודשיים.

28. באשר למשך הזמן הצפוי לניהול ההליך העיקרי, מסכימים שני הצדדים כי ההליך העיקרי מתנהל ביעילות. בית המשפט מקיים שתי ישיבות הוכחות כל שבוע, מבוקר ועד שעות הערב משך שעות ארוכות כל יום, וימשיך במתכונת זו גם בשנת המשפט הבאה. אפילו לפי ההערכה המתונה ביותר, עד תום שנת המשפט הנוכחית ובחלוף כשלושה חודשים מתחילת ניהול ההוכחות, יסיים בית המשפט את שמיעת עדותם של למעלה מ-30 עדים.

בצד זאת, עסקינן בכתב האישום שבמרכזו טענה למערך מורכב, שפעל לאורך שנים, שעיקרו בהוצאה וניכוי של חשבוניות כוזבות בהיקפים עצומים, ורשימת עדי התביעה מונה 328 עדים. אכן, לא כל העדים הם מקשה אחת. כמחציתם אנשי רשויות האכיפה, נציגי בנקים, וחברות תקשורת וניתן להניח שתגובשנה הסכמות ביחס לחלקם כך שלא יהיה צורך בשמיעת עדות כולם. אך גם בהינתן הנחות אלה, ואף בהינתן ניהולו היעיל של ההליך העיקרי, הרי שנוכח ריבוי העדים ומורכבות המאטריה, צפויה שמיעת עדי התביעה להימשך עוד זמן רב. לכך יש להוסיף כי ביחד עם המבקש הועמדו לדין עוד שישה עשר נאשמים (מתוכם שמונה חברות). יתר הנאשמים אינם עצורים והם מנהלים את הגנתם, לפי מיטב שיקול דעתם, באופן שאף הוא עשוי להשליך על משכו של ההליך.

לא מצאתי ממש בטענות המשיבה שנדמו כמכוונות לטעון כי התמשכות ההליכים היא לפתחם של באי כוחו של המבקש. מובן, כי לא ניתן לזקוף לחובת המבקש התנהלות הקשורה בעמדות נאשמים אחרים בתיק, וגם עמידה של המבקש על זכויותיו בניהול הגנתו, אינה יכולה להיזקף לחובתו בהיבט של משך ההליך.

29. מכאן, שמשכו הצפוי של ההליך המשפטי אינו לפתחם של הצדדים וודאי שלא לפתחו של בית המשפט. אמת המידה לבחינת קצב התקדמותו של התיק צריכה להיעשות בהינתן מורכבותו והיקפו (בש"פ 3877/18 **מדינת ישראל** נ' אבו כאטר, פסקה 19 (28.5.2018); בש"פ 757/22 **מדינת ישראל** נ' **עמית פוגל**, פסקה 23 (23.2.2022)), וניהולו היעיל צפוי להביא לכך שמשכו הצפוי יהיה קצר ככל הניתן. עם זאת, גם בהינתן ניהולו היעיל של ההליך העיקרי, עדיין מדובר בהליך מרובה עדים שבירורו יארך זמן רב.

30. מכל מקום, וכאמור בהחלטת בית המשפט העליון על הארכת המעצר, משכו הצפוי של ההליך נבחן במסגרת מכלול השיקולים הרלוונטיים. בגדרם של שיקולים אלה גם נתונים חדשים המשליכים על עוצמת עילות המעצר. בענייננו, התנהלותו של המבקש במהלך דיון ההוכחות בתיק העיקרי ביום 2.7.2023.

31. אקדים ואומר, כי התייחסותי נעשית בזהירות המתבקשת, ככזו העולה לכאורה מתוך קריאת החלקים הרלוונטיים מפרוטוקול הדיון, ואינה מהווה משום קביעת ממצאים. עוד יוער, כי הואיל והנאשם נכח בדיון באמצעות היוודעות חזותית, הדברים שאמר לא תומללו, אך הם תועדו בפרוטוקול על ידי הנוכחים באולם, והמבקש לא חלק על עצם אמירת הדברים.

מתמלול הדיון המוקלט עולה, כי ביום 2.7.2023 במהלך עדות עד תביעה, חוקר משטרה, המבקש עשה כלפיו תנועת יד שמשמעה "חכה" (ר' עמוד 1741 לפרוטוקול הדיון ש' 31-34). עוד עולה, כי משהתעמת עד התביעה עם המבקש בגין תנועת יד זו אמר המבקש, כי עוד לא הגיע השלב שבו יאיים על שוטר עם דרגה (עמוד 1741 לפרוטוקול הדיון ש' 21). בהמשך לדברים ביקש עד התביעה הפסקה והוסיף: "אני אומר לגבירתי שאדם שנמצא במעצר מסמן ב-VC עם היד חכה חכה ואומר אני לא פוגע בשוטר עם תעודה אבל שייגמר אני ילחש לך באוזן, זה השיח שאני שמעתי. אם יש לו מה לתקן שיתקן" (עמוד 1743 לפרוטוקול הדיון ש' 2-4).

עוד עולה מהפרוטוקול כי באת כוחו של המבקש טענה שהדברים נאמרו בסערת רגשות שכן במהלך חקירתו הנגדית של עד התביעה הוצג לו תיעוד חקירה שביצע, שהמבקש לא ראה עד לאותה עת. המבקש סבר, בטעות, כי העד קילל את אמו ולכן הוא "איבד את זה", ומשהבין שטעה ביקש להתנצל (עמוד 1743 לפרוטוקול הדיון ש' 23-26). בהמשך הדיון המבקש אכן התנצל ואמר כי עד התביעה יודע היטב "שאחמד קסאס בחיים לא איים" (עמוד 1743 לפרוטוקול הדיון ש' 30 עד עמוד 1744 ש' 8). עד התביעה הביע נכונות להמשיך בחקירה אך בהמשך להערת בית המשפט נדחתה עדותו למועד נדחה.

32. מהלך אירועים זה הוא נתון מהותי בבחינת מכלול השיקולים בבקשה שבפני. אם כך מתנהל המבקש כשהוא "מאבד את זה" במהלך עדות עד תביעה שהוא איש משטרה, מי ישורינו כיצד יתנהל שלא מאחורי סורג ובריה מול עד תביעה כזה או אחר. יש בהתנהלותו של המבקש, כפי שהיא עולה מפרוטוקול הדיון, כדי לחזק את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת החשש משיבוש הליכי משפט על ידו (בש"פ 8260/14 מדינת ישראל נ' רפאלוב, פסקאות 14-15). יוער, כי בהינתן שהמבקש התפרץ תוך כדי שמיעת עדות באולם בית המשפט, איני סבורה שלעת הזו ניתן לקבוע תנאים שיאיינו את הסיכון האמור.

33. לא אוכל לקבל את עמדת ההגנה לפיה אין לתת משקל להתנהלות המבקש שכן דבריו נאמרו בסערת רגשות מתוך שטעה לחשוב שאיש המשטרה קילל את אמו המבוגרת. כאמור, ההגנה אף ביקשה כי אצפה בקלטת החקירה שבה אמר העד את הדברים שהביאו לסערת רוחו של המבקש. לטעמי, אין צורך בבחינת הדברים שנאמרו בקלטת החקירה ושנתפסו על ידי המבקש כעלבון לאמו. יהיו אשר יהיו הם אינם יכולים להצדיק את התפרצותו מול עד התביעה. המסוכנות הנלמדת מהתנהלותו והחשש משיבוש הליכי משפט אינם מאויינים אף אם אניח שהמבקש התנהל כפי שהתנהל בסערת רגשות עוד טרם בריר והבין מה פשר הראיה שהוצגה לעד התביעה, ואף טעה בהבנתה. אם בכלל, יש בדברים כדי להחמיר את החשש העולה מהתנהלותו, שכן עולה מהם שלתפיסתו יכולים להיות מצבים בהם ניתן להבינה.

34. סיכומם של דברים, בענייניו של המבקש נקבע בהחלטת המעצר בבית המשפט העליון, כי המסוכנות הנשקפת ממנו היא משמעותית ביותר. התפרצותו של המבקש במהלך עדותו של עד תביעה בהליך העיקרי מחזקת מסוכנות זו, מעצימה את החשש לשיבוש הליכים, ומכאן שהיא מחזקת את האינטרס הציבורי שבהותרתו במעצר תחת סורג ובריה. נוכח נתון זה, שהתרחש לאחר הגשת הבקשה לעיון חוזר, לא ניתן לקבוע כי הפגיעה הנגרמת למבקש בשל הזמן בו הוא מצוי במעצר והצפי להתמשכות ההליך העיקרי בשל מורכבותו והיקפו, מצדיקה, בעת הזו, את העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

לאור האמור לעיל, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ג, 17 יולי 2023, בנוכחות
הצדדים.